

Ivan David: Turecko předvádí, jak vypadá genocidní válka

- CZ24 News | 4. června 2021

TURECKO: Znalci tureckého boje za neoosmanský „Lebensraum“ říkají, že Turecko nemá dějiny, ale trestní rejstřík. Jeden ze záznamů je i válečný zločin v Afrínu, oblasti na severovýchodě Sýrie, v době bojů v nedalekém Idlibu enklávě klidu, kam se stáhli i Syřané z oblastí bojů. Nyní je to džihádistické peklo.

25 místních občanských společností a organizací pro lidská práva minulý pátek uvedlo, že v regionu tři roky poté, co oblast obsadilo Turecko a jeho spojenecké islamistické skupiny, zůstalo pouze asi 20 procent původní kurdské populace. Odhaduje se, že 150 až 200 tisíc Kurdů bylo z oblasti vyhnáno. Po útoku na Afrín tam Turecko usadilo tisíce syrských Arabů, kteří byli vysídleni z jiných oblastí země. To významně změnilo demografii Afrínu. Oficiální zdroje uvádějí, že tito lidé utekli z oblastí, které trpí útoky vojsk prezidenta Assada. To je hodně naleštěná skutečnost. Většinu z těchto přesídlených obyvatel tvoří zasloužilí džihádisté z nejrůznějších skupin, včetně Islámského státu, kteří se zde usídlili odměnou za „věrné služby Turecku“.

Kurdové před rokem 2011 tvořili 96% populace Afrínu, nyní však představují přibližně 25%, viz prohlášení podepsané 25 organizacemi a vydané organizací pro lidská práva – Afrín-Sýrie (HRO). Zpráva dodává, že 75% současných obyvatel jsou arabští a turkmenští „osadníci“.

Organizace obvinily Ankaru ze změny „demografického složení“ a kurdské identity regionu tím, že přivedly stovky tisíc okupantů. Vyzvaly také OSN a hlavní mocnosti, aby zasáhly a „ukončily tureckou okupaci“.

Shrňme si historii – 18. března 2018 Turecko a militanti podporovaní Tureckem během takzvané operace Olivová ratolest obsadili kurdskou enklávu Afrín. Záminkou k napadení Afrínu byly prý ozbrojené útoky proti Turecku, vedené z tohoto území. Takové turecké Gliwice. Je nutno zmínit, že útok umožnili i Rusové, kteří stáhli svůj letecký štít z oblasti navzdory dohodě, kterou měli s místní

kurdskou správou. Turecká okupace pokračuje i nadále, navzdory rozsáhlým obviněním z válečných zločinů, včetně etnických čistek, únosů za účelem výkupného a násilí založeného na pohlaví, čti únosů za účelem znásilnění. Podle zprávy Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR) zveřejněné v červnu 2018 může být(!) povolení okupovat kurdské domy etnickým Arabům úmyslným pokusem o trvalou změnu etnického složení oblasti. Jen tento týden unesly ozbrojené skupiny v zónách ovládaných Turky tři Kurdy z Afrínu, uvedla syrská HRO. Většinou je obviní ze spolupráce s autonomní správou Severní a východní Sýrie (AANES) a odvezou do vězení v Idlibu, odkud není návratu.

Historie občanské války, jak je nazývána válka vedená ze zahraničí proti prezidentu Assadovi, je spletitá. Složitě jsou i vztahy Kurdů a panarabistické strany Baas, kterou v Sýrii vede prezident Bašár Assad. V 60. letech se představitelé strany Baas rozhodli, že země bude arabská a zakázali nejen kurdštinu jako takovou, ale začali i s rozsáhlým zabíráním půdy Kurdů a jejich vyháněním. Strpění byli pouze Kurdové, kteří se plně asimilovali do arabské většiny. Ti pak mohli i studovat a podnikat. Mnoho Kurdů uprchlo do Evropy a tento proud exodu Kurdů z jejich vlasti bez vlastního státu pokračoval po další desetiletí nejen za Sýrie, ale i z Iráku, Turecka a Íránu.

V době bojů s Islámským státem kurdské obranné jednotky YPG/YPJ, podporované Američany, osvobodily velkou část severní Sýrie, na které Kurdové založili svou autonomní správu. Kanton Afrín ale zůstal stranou občanské války, až do ledna 2018, kdy jej letecky a později i pozemní operací napadli Turci. Další kurdskou oblastí je západní Kurdistan, tedy Rojava, jejíž část dobyli na podzim 2019 rovněž Turci a jejich spojenci poté, kdy se z oblasti stáhly americké jednotky.

Paradoxně jedním z důvodů, proč Kurdové přicházejí o svá území, je politika Západu, především Německa – „Assad muss weg“ – Assad musí pryč. Tato politika evidentně ztroskotala, přesto je prosazována stále stejnou silou, včetně sankcí, jejichž důsledky dopadají především na obyčejné Syřany. Dokud nebude ukončena „blokáda“ Assada coby ruského spojence, nebudou se Syřané vracet domů. Do té doby budou všichni, včetně džihádistů, považováni za politické uprchlíky. A tím bude ospravedlňována nejen podpora Turecku coby státu, který „se stará“ o uprchlíky. Ze strany EU mu bude tolerováno i zabírání území a tvoření různých „bezpečných zón“, kam mají být arabští uprchlíci přesídlováni, klidně i na úkor nejen Kurdů, ale i Jezídů a křesťanů.

Mnohdy se vytýká Kurdům, že než by se dohodli s Assadem, raději se paktují s Američany, kteří je opakovaně zrazují. Na jejich obranu musím říci, že jednak mají příliš mnoho neblahých zkušeností s panarabismem, na druhou stranu i to, že Syrské demokratické síly (SDF) pod vedením generála Mazlouma Abdiho se o dohodu, kterou zprostředkovali Rusové, snažili. Zřejmě je ale mezi Kurdy a stranou Baas stále příliš mnoho diferencí, jak se většinou říká. Odzbrojením a rozpuštěním YPG/YPJ počínaje, školstvím v mateřském kurdském jazyce pokračuje a podílem na těžbě ropy konče. I to přispívá k tomu, proč je ukončení konfliktu v Sýrii stále v nedohlednu. A protože Assad není „náš zkurvysyn“, řečeno s Rooseveltem, naopak Erdogan ano, v nedohlednu je i konec používání dvojího metru při hodnocení „autokratů a diktátorů“.

Autor: Ivan David

Zdroj: <http://www.novarepublika.cz/>